

"Hypnotiserende"
Publishers Weekly

George D. Shuman

DET SIDSTE SUK

KRIMI LENTAS

DET SIDSTE SUK

George D. Shuman

oversat af Per Vadmand

JENTAS

George D. Shuman

Det sidste suk

Originalens titel: *Last Breath*

Original udgave: Simon & Shuster, USA

Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB

© George D. Shuman, 2007

© Halldors ApS, 2009

Dansk oversættelse: JENTAS A/S, 2009

Oversætter: Per Vadmand

Sats: Jentas

Omslag: Jentas

Bogen er sat med Palatino

Tryk: Scandbook, Sverige, 2009

Alle kontrakter og aftaler vedrørende værket, oversættelsen, redaktionen, omslaget, illustrationen og ombrydningen er ejet af Halldors ApS

1. udgave, 2009

ISBN 978-87-7677-107-2

www.jentas.dk

Alle rettigheder forbeholdes.

Mekanisk, elektronisk eller fotografisk gengivelse af denne bog eller dele heraf er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

DET SIDSTE SUK

GEORGE D. SHUMAN

Det var fredag og slut på en skoleuge. Den første antydning af orange plettede bladene rundt om den gamle murstensskolebygning. Solen stod lavt i horisonten og kastede lange skygger af ahorntræerne på byens gader. Han lod hånden glide langs jernstakittet rundt om legepladsen, sparkede til en tennisbold, en hund havde tabt, og hoppede over en brandhane. Bilhorn tudede stædigt på den fjerne Fremont, hvor folk skyndte sig hjem fra arbejde til forstæderne.

Hans far skulle være på arbejde på sit andet job indtil midnat med at forsyne plejehjem med medicin. Han var aldrig hjemme, så han kunne tage ham med nogen steder. De havde aldrig spillet bold sammen eller gået til kamp. Familien havde aldrig holdt ferie sammen. Det var, som om der altid var regninger at betale, købmandsvarer, der skulle købes. Han kun-

ne ikke forstå, hvorfor de andre drenges fædre var i stand til at gøre ting, hans far ikke kunne.

Han standsede brat.

Avisen var stadig rullet sammen og sad i dørhåndtaget. Den gamle, blå Nova holdt stadig ved kantstenen. Hans mor havde åbenbart ikke været i byen. Hans hjerte sank i et langt øjeblik ulykkelig skuffelse.

Han begyndte at gå hen imod huset igen, gik over gaden og forsøgte på ikke at tvivle på hende. Vinduerne så mørke ud hos Greg. Gregs mors lille, hvide Toyota stod heller ikke foran hendes hus.

Hold op, sagde han til sig selv. Hun glemmer det ikke. Denne gang ville hun ikke glemme det.

Han tog trappen to trin ad gangen. "Hjemme," råbte han og lod netdøren smække i.

Han åbnede køleskabet og tog en Pepsi, åbnede dåsen og klatrede op på køkkenbordet og kiggede oven på køkkenskabene for at finde noget at spise.

Hans mor købte tit junkfood og gemte det for sig selv. Hun købte hele tiden ting og glemte alt om dem. Han kendte de fleste af hendes gemmesteder – slik i hulrummet oven over køkkenskabene, nyt tøj under kældertrappen, sko under dobbeltsengen i gæsteværelset. Hun havde en måde at opføre sig på, som om der var forskellige personer inden i hende, der alle sammen kæmpede om hendes opmærksomhed samtidig, og alle var uenige. Hun kunne købe et tv til køkkenet og sætte det op på loftet. Hun kunne tænde cigaretter og så bare tvære dem ud med foden. Hun kunne lave sig en drink og hælde den ud i vasken, åbne en opsparingskonto og lukke den samme dag. Hun havde aldrig det samme tøj på hele dagen, leverede aldrig tøj tilbage, der ikke passede, læste aldrig de bøger, hun købte, eller så de film, hun lejede. Det var, som om hun blev styret af modstridende stemmer.

”Mor?” vrælede han og greb en håndfuld choko-

ladekiks fra en åben pakke og hældte sodavanden i sig. "Jeg går ind ved siden af til Greg."

Det var selvfølgelig bare for sjov. Han kunne jo ikke gå nogen steder, før alt var parat. Før hans venner kom hjem fra skole og skiftede tøj og hentede deres gaver og blev kørt hen til Greg.

Han havde vidst det med overraskelsen for fjorten dage siden. Greg havde hørt hans mor foreslå det til Gregs mor Celia, som havde tilbudt at holde det i sit hus, så det ville blive en overraskelse.

Hun ville få ham til at rydde op på sit værelse eller læse lektier eller sådan noget, så tiden gik.

"Mor?"

Intet svar.

Måske var hun stadig ovre hos Celia? Måske var hun ved at sætte lys på kagen eller binde bånd om en ny cykel? Måske gemte hun sig i spisestuen med den blå 18-gears og ventede på at råbe tillykke? Hun havde svært ved at holde ting for sig selv. Somme

tider gav hun folk julegaver ved Thanksgiving.

Det var faktisk ikke hans fødselsdag, ikke før i morgen, men i morgen skulle Greg til Six Flags med sine forældre, så det var det eneste tidspunkt, hvor han kunne være med, og Greg var hans allerbedste ven.

Han vidste, han ville få den blå cykel, han havde set i vinduet hos City Cykler, fordi hans mor havde haft det så dårligt med sidste år. Hun havde lovet, at hun aldrig mere ville glemme hans fødselsdag. Hun ville gå helt over gevind med Nintendospil og alt muligt andet, som hun havde det med at gøre. Hun kunne aldrig beslutte sig, så hun endte med at købe alt, hvad hun så, i stedet for at vælge en enkelt ting.

Han kiggede ind i vaskerummet, gik ind i dagligstuen og derefter tilbage gennem spisestuen og ud i køkkenet.

”Mor?” Han kiggede op ad trappen.

Han greb fat i gelænderet. ”Mor?” sagde han ikke

helt så højt og ikke helt så begejstret.

Han tog trappen to trin ad gangen og gik hen ad korridoren mod soveværelserne. Hendes dør stod åben, og en grøn kjole lå bredt ud på sengen. Han så nylonstrømper og smykker ligge ved siden af den. Hendes håndtaske hang på dørhåndtaget, og en kuvert med en af hans fars lønchecks stak op af den. Hun skulle have været i banken for at sætte checkene ind, før hun købte ind.

Han tjekkede de andre soveværelser, alle tomme, kiggede ned ad gangen og så, at badeværelsesdøren var lukket. Han gik hen imod den og rynkede panden, da han bukkede sig og samlede et stykke knækket, hvid bambus op, der stak frem under den.

"Mor?" Han åbnede døren langsomt.

Han skreg.

Hun hang fra det gamle lysarmatur, nøgen, hendes ansigt og hår var dækket af en sort gummimaske med glasøjne og en luftslange som mund. Der sad

noget fast i enden af slangen, en klud måske eller et lommeørklæde.

Tøjkurven lå på siden under hendes fødder, og gårsdagens undertøj og håndklæder flød på gulvet. Hun havde en tå på den; han kunne se hendes fod strakt som en ballerinas. Musklerne dirrede for at holde hendes vægt oppe.

Han trådte ind i rummet og kunne se hendes øjne nu gennem de runde glasruder. Hun så ned på ham med vilde, intense øjne.

Telefonen ringede.

Han hørte kurven knage under hendes rystende fod, da hun prøvede at hæve sig op igen.

Han så på hendes øjne i meget lang tid. Så gik han baglæns hen og satte sig på toiletsædet og stirrede på hende.

Telefonen ringede igen. Det måtte være Greg for at fortælle ham den dårlige nyhed. At hans mor endnu en gang ikke havde klaret det.

Og hvorfor?

Han vidste udmærket godt, hvad det her var, vidste det fra sine undersøgelser af hver tomme af huset og hans mors gemmesteder, hendes såkaldte dagbog, som det lykkedes hende at få skrevet i mindre end et dusin gange om året. Hun havde gjort det her ved sig selv. Det var betydningen af hendes "andet sted," hendes "mørke verden, det eneste sted, jeg kan føle lyst uden smerte." Det var bare endnu en af hendes skide særheder, den skøre side af hende, som alle altid lod, som om de ikke så.

Denne maske, denne løkke, det dér, hun gjorde ved sin krop, var mere vigtigt end hans fødselsdag. Det var den slags pis, hun tænkte på, når hun vågnede, og ikke ham. Han gad vide, hvad hun tænkte nu.

Telefonen blev ved, dørklokken ringede, nogen bankede, og han ignorerede det hele.

Han kunne stadig se hendes øjne derfra, hvor han

sad. Hun holdt øje med ham uden at blinke en eneste gang, mens tåen dirrede på hjørnet af den kurv. Om-sider rejste han sig, gik hen til kurven og sparkede den væk under hende.

Hun faldt med et ryk; deres blikke mødtes, mens hun spjættede. Han stod dér en meter fra hende, og hans blik forlod ikke hendes, før han var sikker på, at hun var død, indtil der ikke var mere sjæl, der gengældte blikket.

Han hørte det banke på døren, vedholdende nu. Han gik hen til vinduet, kiggede ud og så Celia. Hun havde vidst hele tiden, at det ville ske. Ligesom alle de andre mødre havde vidst det. Der ville aldrig være blevet nogen fødselsdagsfest. Der ville aldrig være nogen 18-gears cykel. Hun havde glemt ham igen. Ligesom de gange, hun glemte at hente ham i skolen, eller når hun skulle tage ham med i biografen eller komme til forældredag eller fodboldkamp eller skolekomedie. Han var næsten holdt op med at sige

det. At hans mor ville være et sted eller gøre det ene eller det andet. Han kunne ikke klare det udtryk i de andre børns ansigter.

”Det her glemte du ikke at gøre, vel?” sagde han til sin døde mor med bævende hage. ”Hvordan helvede huskede du at gøre det?” Han tørrede vrede tårer væk fra øjnene med håndfladerne. ”Var det mere vigtigt end mig?”

Han gik ind på sit værelse, fandt sin lommekniv og kom tilbage og skar hende ned. Hun faldt sammen i en dyngede for hans fødder. Han greb hende under armhulerne og slæbte hende ned ad gangen, hvor han lagde hende på hendes seng.

Det tog ham en halv time at få hende i det tøj, hun havde lagt frem. Så børstede han hendes hår og tørrede savl og udtværet læbestift af hendes ansigt.

Han lagde løkken om hendes hals igen, så tog han masken med ind på sit værelse, hvor han gemte den under sin madras.

Så sad han inde i soveværelset i en stol i hjørnet
og så på hende, indtil hans far kom hjem.

Da var det næsten midnat.